

عنوان مقاله:

بررسی تغییرات الگوهای خودهمبستگی فضایی دماهای بیشینه ایران با رویکرد مدیریت بحران

محل انتشار:

دومین کنفرانس ملی مدیریت بحران و HSE در شریان های حیاتی، صنایع و مدیریت شهری (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسندگان:

کاظم علی آبادی - عضو هیات علمی دانشگاه حکیم سبزواری

محمد علی اسدی زنگنه - دانشیار ژئومورفولوژی و آب هواشناسی دانشگاه حکیم سبزواری

عباسعلی داداشی رودباری - دانشجوی کارشناسی ارشد آب و هواشناسی کاربردی دانشگاه حکیم سبزواری

خلاصه مقاله:

آمادگی در برابر و یا اجتناب از یک سانحه معمولاً با شناخت خطرات موجود در یک محل و میزان املاک و داراییهای انسانی و فیزیکی موجود در آن محل آغاز میشود. سادهترین راه برای این کار تهیه نقشهای از مناطق است که بر روی آن سوانح و خطرات و همچنین منابع و داراییها و میزان آسیبپذیریشان در برابر سوانح مشخص شده باشد. این مطالعه باهدف شناسایی الگوهای زمانی- مکانی و تعیین لکههای دمایی بیشینه ماهانه کشور با استفاده از روشهای نوین آمار فضایی مانند شاخص موران جهانی و تحلیل لکههای داغ انجام شده است. تحلیل لکههای داغ به ارزیابی مقادیر زیاد و یا کم یک متغیر از نظر خوشه‌بندی میپردازد و این خوشه‌بندی منجر به شناسایی گروهی از مناطق میگردد که از نظر آماری معنیدار هستند و هر یک از این مناطق نماینده یک الگوی زمانی- مکانی هستند. بدن منظور آمار دمایی بیشینه 33 ایستگاه هم‌دید کشور طی یک دوره 33 جمع‌آوری گردید. بهمنظور دستیابی به تغییرات الگوهای خودهمبستگی دماهای بیشینه کشور از روشهای خودهمبستگی فضایی شاخص موران جهانی و لکههای داغ با استفاده از امکانات برنامه‌نویسی در محیط متلب و سیستم اطلاعات جغرافیایی بهره گرفته شد. نتایج حاصل از مطالعه حاضر نشان داد که تغییرات دمایی بیشینه کشور دارای الگوی خوشه‌های بالا میباشد. و گرمترین مناطق کشور نیز با دو کانون حداکثری در نوار ساحلی جنوب شناسایی شده است

کلمات کلیدی:

دماهای بیشینه، موران جهانی، تحلیل لکههای داغ، خودهمبستگی فضایی، مدیریت بحران، ایران

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/362811>

